

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ
ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ
ΜΑΚΡΥΛΑΚΗΣ ΚΑΤΑ ΕΛΛΑΔΟΣ
(Προσφυγή υπ' αριθ. 34812/15)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
17 Νοεμβρίου 2022

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική υπό τους όρους του άρθρου 44 παρ. 2 της
Σύμβασης. Ενδέχεται να υποστεί συντακτικές αναδιατυπώσεις.*

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

Στην υπόθεση Μακρυλάκης κατά Ελλάδος,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε Σώμα αποτελούμενο από τους:

Marko Bošnjak, *Πρόεδρος,*

Péter Paczolay,

Krzysztof Wojtyczek,

Alena Poláčková,

Lorraine Schembri Orland,

Ιωάννη Κτιστάκη,

Davor Derenčinović, *Δικαστές,*

και την Renata Degener, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Έχοντας υπόψη:

την προσφυγή υπ' αριθ. 34812/15 που κατέθεσε στο Δικαστήριο κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας στις 10 Ιουλίου 2015 σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση») ο κ. Χαράλαμπος Μακρυλάκης, έλληνας υπήκοος («ο προσφεύγων»),

την απόφαση να κοινοποιήσει τα παράπονα βάσει του άρθρου 5 παρ. 5 και του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης στην Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») και να κηρύξει την υπόλοιπη προσφυγή απαράδεκτη,

τις παρατηρήσεις των διαδίκων,

Αφού συσκέφθηκε κεκλεισμένων των θυρών στις 18 Οκτωβρίου 2022,

Εκδίδει την παρακάτω απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την ως άνω ημερομηνία:

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Η υπόθεση αφορά προβαλλόμενη στέρηση πρόσβασης σε δικαστήριο εξαιτίας της απόρριψης των αιτήσεων του προσφεύγοντος για αποζημίωση λόγω της διετούς κράτησής του, τις οποίες κατέθεσε μετά την αθώωσή του από το Πενταμελές Εφετείο Κακουργημάτων Κρήτης, καθώς και υπέρβαση της εύλογης διάρκειας της ποινικής διαδικασίας. Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης σε σχέση με τις αιτήσεις αποζημίωσής του και ισχυρίζεται ότι η διάρκεια της πρωτόδικης ποινικής διαδικασίας ήταν ασυμβίβαστη με την απαίτηση της Σύμβασης για εκδίκαση της υπόθεσης σε εύλογο χρόνο.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

2. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1968 και είναι κάτοικος Ρεθύμνου. Εκπροσώπησε ο ίδιος τον εαυτό του ενώπιον του Δικαστηρίου.
3. Η Κυβέρνηση εκπροσωπήθηκε από τον Πληρεξούσιό της, κ. Κ. Γεωργιάδη, Νομικό Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
4. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης συνοψίζονται ως εξής.

Ι. ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

5. Στις 4 Αυγούστου 2004 ανακαλύφθηκε φυτεία καλλιέργειας ινδικής κάνναβης στο Δήμο Νικηφόρου Φωκά του Νομού Ρεθύμνης. Ο προσφεύγων είχε μισθώσει για κάποια περίοδο το οικόπεδο όπου βρέθηκε η φυτεία και εξετάστηκε ως μάρτυρας κατά τη διάρκεια της αστυνομικής προανάκρισης. Στις 22 Δεκεμβρίου 2004 η σχηματισθείσα δικογραφία υποβλήθηκε κατά αγνώστων δραστών στον αρμόδιο εισαγγελέα. Στις 7 Ιανουαρίου 2005 ασκήθηκε ποινική δίωξη από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρεθύμνου με παραγγελία προς την ανακρίτρια για διενέργεια κύριας ανάκρισης για το κακούργημα της καλλιέργειας δενδρυλλίων ινδικής κάνναβης.
6. Κατά την κύρια ανάκριση ο προσφεύγων απολογήθηκε ως κατηγορούμενος στις 20 Ιανουαρίου 2006 ενώπιον του ανακριτή, οπότε και του επιβλήθηκε ο περιοριστικός όρος της απαγόρευσης εξόδου του από τη χώρα.
7. Περαιτωθείσας της κύριας ανάκρισης, η δικογραφία υποβλήθηκε από τον Εισαγγελέα Πρωτοδικών Ρεθύμνης στον Εισαγγελέα Εφετών Κρήτης στις 7 Μαρτίου 2006. Μετά από πρόταση του Εισαγγελέα Εφετών Κρήτης, ο Πρόεδρος Εφετών Κρήτης, με την υπ' αριθ. 85/17.3.2006 πράξη του, παρέπεμψε τον προσφεύγοντα στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγμάτων Κρήτης. Με το κλητήριο θέσπισμα υπ' αριθ. 1464/22.6.2006, ο προσφεύγων κλητεύθηκε να εμφανιστεί στο δικαστήριο ως κατηγορούμενος για το κακούργημα της καλλιέργειας δενδρυλλίων ινδικής κάνναβης.
8. Δικάσιμος ορίστηκε η 15η Δεκεμβρίου 2006, κατά την οποία ο προσφεύγων ζήτησε αναβολή της εκδίκασης της υπόθεσης λόγω κωλύματος στο πρόσωπο του συνηγόρου του. Το αίτημα έγινε δεκτό και η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο της 21ης Σεπτεμβρίου 2007.
9. Το δικαστήριο διέκοψε ή ανέβαλε την εκδίκαση της υπόθεσης στις παρακάτω δικασίμους:

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

(i) Κατά τη δικάσιμο της 21ης Σεπτεμβρίου 2007, η εκδίκαση της υπόθεσης διεκόπη για τις 22 Οκτωβρίου 2007, οπότε η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τις 13 Ιουνίου 2008 λόγω τήρησης του ωραρίου της γραμματέως του δικαστηρίου.

(ii) Κατά τη δικάσιμο της 13ης Ιουνίου 2008 αναβλήθηκε η εκδίκαση της υπόθεσης για τις 13 Φεβρουαρίου 2009 λόγω απεργίας της γραμματέως.

(iii) Κατά τη δικάσιμο της 13ης Φεβρουαρίου 2009 η εκδίκαση της υπόθεσης διεκόπη για τη 17η Φεβρουαρίου 2009, οπότε και αναβλήθηκε για τις 4 Δεκεμβρίου 2009 για κρείσσονες αποδείξεις και συγκεκριμένα λόγω αναγκαιότητας προσέλευσης και εξέτασης μάρτυρα.

(iv) Κατά τη δικάσιμο της 4ης Δεκεμβρίου 2009 η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τις 14 Μαΐου 2010 λόγω τήρησης ωραρίου της γραμματέως.

10. Κατά τη δικάσιμο της 14ης Μαΐου 2010 η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τις 21 Ιανουαρίου 2011 λόγω αποχής του συνηγόρου υπεράσπισης, κατόπιν αιτήματος του προσφεύγοντος. Κατά τη δικάσιμο της 21ης Ιανουαρίου 2011 ο συνήγορος του προσφεύγοντος ζήτησε αναβολή λόγω αποχής των δικηγόρων πανελληνίως και, ως εκ τούτου, η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για τις 21 Οκτωβρίου 2011.

11. Κατά τη δικάσιμο της 21ης Οκτωβρίου 2011 η εκδίκαση της υπόθεσης διεκόπη για τις 1 Νοεμβρίου 2011, οπότε και εκδικάσθηκε η υπόθεση και εκδόθηκε η υπ' αριθ. 867/2011 απόφαση του Τριμελούς Εφετείου Κρήτης, με την οποία ο προσφεύγων κηρύχθηκε ένοχος για την πράξη της καλλιέργειας ινδικής κάνναβης και του επιβλήθηκε ποινή κάθειρξης 18 ετών και χρηματική ποινή 300.000 ευρώ.

12. Κατά της απόφασης αυτής ο προσφεύγων άσκησε έφεση αυθημερόν (στις 1 Νοεμβρίου 2011). Το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης απέρριψε και τις τέσσερις αιτήσεις του προσφεύγοντος περί αναστολής εκτέλεσης της πρωτοβάθμιας απόφασης και ο προσφεύγων φυλακίστηκε.

13. Στη δικάσιμο της 26ης Σεπτεμβρίου 2013 η εκδίκαση της έφεσης του προσφεύγοντος διεκόπη για τις 15 Οκτωβρίου 2013, οπότε ο προσφεύγων αθωώθηκε δυνάμει της υπ' αριθ. 184/2013 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης. Ο προσφεύγων, ο οποίος είχε στερηθεί την ελευθερία του από τις 1 Νοεμβρίου 2011, αποφυλακίστηκε στις 16 Οκτωβρίου 2013, μετά από περίπου διετή φυλάκιση.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

14. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε στις 11 Φεβρουαρίου 2014 αίτηση αναίρεσης από τον Εισαγγελέα Εφετών Κρήτης. Στη δικάσιμο της 8ης Απριλίου 2014, η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε για το Νοέμβριο του 2014 μετά από αίτηση του συνηγόρου του προσφεύγοντος. Με την υπ' αριθ. 23/2015 απόφασή του, που δημοσιεύθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2015, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση αναίρεσης ως απαράδεκτη.

II. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΘΩΩΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ

A. Η πρώτη αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος

15. Με την από 23 Οκτωβρίου 2013 αίτησή του προς το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης, ο προσφεύγων ζήτησε χρηματική αποζημίωση λόγω της πρωτόδικης καταδίκης και κράτησής του, ενόψει της αθώωσής του δυνάμει της υπ' αριθ. 184/2013 απόφασης του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 533, 536 και 537 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας.

16. Κατά τη δικάσιμο της 28ης Νοεμβρίου 2013, με απόφαση (222/2013) του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης η εκδίκαση της αίτησης αναβλήθηκε, παρόντος του προσφεύγοντος, προκειμένου να καταστεί αμετάκλητη η υπ' αριθ. 184/2013 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης.

B. Η δεύτερη αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος

17. Εν τω μεταξύ, ο Εισαγγελέας Εφετών Κρήτης άσκησε την προαναφερθείσα αίτηση αναίρεσης, η οποία απορρίφθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2015 από τον Άρειο Πάγο (βλ. παραπάνω παρ. 14). Στη συνέχεια δεν προσδιορίστηκε νέα δικάσιμος για την πρώτη αίτηση αποζημίωσης. Στις 11 Φεβρουαρίου 2015 ο προσφεύγων κατέθεσε δεύτερη αίτηση αποζημίωσης στο Πενταμελές Εφετείο Κρήτης.

Γ. Η απόρριψη των αιτήσεων του προσφεύγοντος

18. Το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης πρώτα έκρινε επί της δεύτερης αίτησης αποζημίωσης, η οποία κατατέθηκε το 2015. Η αίτηση αυτή του προσφεύγοντος εκδικάστηκε στις 23 Απριλίου 2015 και απορρίφθηκε με την υπ' αριθ. 59/2015 απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης ως απαράδεκτη λόγω εκπρόθεσμης άσκησης της. Ειδικότερα, το δικαστήριο έκρινε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 533 παρ. 1 και το άρθρο 536 παρ. 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 537 παρ. 1-2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας (βλ. παρακάτω παρ. 24), σε περίπτωση καταδίκης και μεταγενέστερης

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
αθώωσης, είναι δυνατή η κατάθεση αίτησης αποζημίωσης είτε (i) αμέσως μετά την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης είτε (ii) μεταγενέστερα. Σύμφωνα με την ερμηνεία της βούλησης του νομοθέτη από το δικαστήριο, ο νομοθέτης ήθελε να μην επιδικάζεται αποζημίωση αν η αθωωτική απόφαση δεν είναι αμετάκλητη, ώστε να μη χρειάζονται αργότερα διαδικασίες κατά του αποζημιωθέντος για επιστροφή της αποζημίωσης σε περίπτωση μεταγενέστερης καταδίκης του. Ως εκ τούτου, αίτηση αποζημίωσης που υποβάλλεται στην πρώτη (i) ως άνω περίπτωση είναι παραδεκτή μόνον όταν η απόφαση είναι αμετάκλητη, ενώ στη δεύτερη (ii) ως άνω περίπτωση είναι παραδεκτή μόνον εάν υποβληθεί εντός προθεσμίας δέκα (10) ημερών από τότε που η αθωωτική απόφαση κατέστη αμετάκλητη, εκτός εάν συνέτρεξαν στο πρόσωπο του αιτούντος λόγοι ανώτερης βίας που τον εμπόδισαν να υποβάλει εμπροθέσμως την αίτηση.

19. Εν όψει του ότι στην κρινόμενη υπόθεση η αθωωτική απόφαση κατέστη αμετάκλητη στις 13 Ιανουαρίου 2015 (βλ. παραπάνω παρ. 17), το δικαστήριο έκρινε ότι η προθεσμία των δέκα (10) ημερών για την κατάθεση της αίτησης έληξε στις 23 Ιανουαρίου 2015, ενώ η αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος υποβλήθηκε εκπρόθεσμα στις 11 Φεβρουαρίου 2015 χωρίς να επικαλείται ο προσφεύγων στην αίτηση αυτή κάποιο λόγο ανωτέρας βίας ή κάποιο ανυπέρβλητο κώλυμα.

20. Στις 10 Ιουλίου 2015 ο προσφεύγων κατέθεσε την προσφυγή στο Δικαστήριο.

2. Απόρριψη της πρώτης αίτησης

21. Η πρώτη αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος, που είχε κατατεθεί το 2013, τελικά εκδικάστηκε στις 15 Οκτωβρίου 2015 από το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης. Με την υπ' αριθ. 123/2015 απόφασή του, το δικαστήριο υιοθέτησε την ίδια ερμηνεία των διαδικαστικών απαιτήσεων για την κατάθεση αίτησης αποζημίωσης. Ως εκ τούτου, απέρριψε και την πρώτη αίτηση του προσφεύγοντος ως απαράδεκτη λόγω πρόωρης άσκησης της, καθώς η αθωωτική απόφαση δεν είχε ακόμα καταστεί αμετάκλητη όταν αυτός κατέθεσε την αίτηση.

22. Στις 7 Ιουλίου και στις 6 Νοεμβρίου 2015 ο προσφεύγων κατέθεσε δύο αιτήσεις αναίρεσης κατά των ισάριθμων αποφάσεων με τις οποίες είχαν απορριφθεί οι αιτήσεις αποζημίωσής του. Στις 25 Οκτωβρίου και 2 Νοεμβρίου 2016 αντίστοιχα οι δύο αιτήσεις αναίρεσης απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες διότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις δεν

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
είχαν αξιολογήσει την ενοχή του προσφεύγοντος ούτε είχαν αποφανθεί αμετάκλητα επί του βασίμου κατηγοριών ποινικής φύσεως εναντίον του, και ως εκ τούτου δεν υπόκεινταν σε αναίρεση.

ΣΥΝΑΦΕΣ ΕΘΝΙΚΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

23. Η σχετική διάταξη του Συντάγματος προβλέπει τα εξής:

Άρθρο 7

«2. Νόμος ορίζει με ποιους όρους το Κράτος παρέχει, ύστερα από δικαστική απόφαση, αποζημίωση σε όσους καταδικάστηκαν, προφυλακίστηκαν άδικα ή παράνομα ή με άλλο τρόπο στερήθηκαν παράνομα την προσωπική τους ελευθερία.»

II. Ο ΚΩΔΙΚΑΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

24. Οι σχετικές διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, όπως ίσχυαν κατά τον κρίσιμο χρόνο, προβλέπουν τα εξής:

Άρθρο 533

Ποιοι δικαιούνται αποζημίωση

«1. Έχουν το δικαίωμα να ζητήσουν από το δημόσιο αποζημίωση: ... (β) οι κρατηθέντες με καταδικαστική απόφαση, η οποία μετέπειτα εξαφανίσθηκε αμετάκλητα συνεπεία ένδικου μέσου...»

Άρθρο 536

Αρμόδιο δικαστήριο και ύψος αποζημίωσης

«1. Σχετικά με την υποχρέωση του δημοσίου για αποζημίωση αποφαινεται το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση για την υπόθεση, με ιδιαίτερη ταυτόχρονη απόφαση, ύστερα από προφορική ή γραπτή αίτηση εκείνου που αθωώθηκε και αφού προηγουμένως ο αιτών και ο εισαγγελέας ακουσθούν.

2. Σε περίπτωση που γίνει δεκτή η αίτηση εκείνου που αθωώθηκε, του επιδικάζεται κατ' αποκοπή ημερήσια αποζημίωση συνολικά για τεκμαρτή περιουσιακή ζημία και για ηθική βλάβη, η οποία δεν μπορεί να είναι κατώτερη των... 8.804 ευρώ ούτε ανώτερη των... 29.347 ευρώ την ημέρα και της οποίας το ύψος προσδιορίζεται αφού ληφθεί υπόψη και η οικονομική και οικογενειακή κατάσταση του δικαιούχου. ...»

Άρθρο 537

Μεταγενέστερη αίτηση

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

«1. Εκείνος που ζημιώθηκε μπορεί να υποβάλει και αργότερα την αίτησή του για αποζημίωση στο ίδιο δικαστήριο.

2. Στην περίπτωση αυτή η αίτηση παραδίδεται στον εισαγγελέα του δικαστηρίου αυτού μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δέκα (10) ημερών από την απαγγελία της απόφασης στο ακροατήριο...»

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Ι. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΝΤΟΣ ΣΕ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

25. Επικαλούμενος το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι δεν έτυχε δίκαιης δίκης, καθώς τα εθνικά δικαστήρια απέρριψαν τις αιτήσεις του για αποζημίωση. Το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης προβλέπει σχετικά τα εξής:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή δικάως, δημοσία και εντός λογικής προθεσμίας υπό ανεξαρτήτου και αμερολήπτου δικαστηρίου, νομίμως λειτουργούντος... επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως...»

A. Επί του παραδεκτού

26. Παρατηρώντας ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προδήλως αβάσιμο κατά την έννοια του άρθρου 35 της Σύμβασης και ότι δεν είναι απαράδεκτο για κάποιον άλλο λόγο, το Δικαστήριο το κηρύσσει παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

1. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

(α) Ο προσφεύγων

27. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι προσπάθησε να επιτύχει τη δικαστική κρίση των αιτήσεών του για αποζημίωση, αλλά βρέθηκε αντιμέτωπος με την άρνηση των αρχών με διάφορες προφάσεις. Κατά τη διάρκεια των δικαστικών διαδικασιών, στερήθηκε την πρόσβαση σε δικαστήριο μέσω τεχνητών προσκομμάτων, εμποδίων και παραπληροφόρησης. Και οι δύο αιτήσεις που κατέθεσε απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες, η μία ως πρόωγη και η άλλη ως εκπρόθεσμη. Με τον τρόπο αυτό τιμωρήθηκε επειδή επέδειξε υπερβολική επιμέλεια, ενώ τα δικαστήρια προσπάθησαν να βρουν διάφορους τρόπους για να απορρίψουν τις αιτήσεις του. Επίσης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι ήταν άδικο να μη λάβει αποζημίωση για την άδικη στέρηση της ελευθερίας του επί

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
διετία, ότι η ζωή του καταστράφηκε και ότι υποχρεώθηκε δύο φορές να πληρώσει 250 ευρώ λόγω της απόρριψης των αιτήσεών του.

(β) Η Κυβέρνηση

28. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, όπως έχει επισημανθεί στη σχετική νομολογία των εθνικών δικαστηρίων, από τη γραμματική διατύπωση των διατάξεων του άρθρου 533 παρ. 1, του άρθρου 536 παρ. 1 και του άρθρου 537 παρ. 1-2 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας γεννιέται πρόβλημα σχετικά με το παραδεκτό και το εμπρόθεσμο της αίτησης για αποζημίωση: αίτηση που υποβάλλεται στο δικαστήριο αμέσως μετά την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης (άρθρο 536 παρ. 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) θα είναι απαράδεκτη ως πρόωρη, αφού η απόφαση που απάγγειλε την αθώωση δεν είναι αμετάκλητη από την έκδοσή της, αλλά μετά την πάροδο των προθεσμιών των ένδικων μέσων, ενώ επίσης μεταγενέστερη αίτηση που υποβάλλεται εντός της προθεσμίας των δέκα (10) ημερών από την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης (άρθρο 537 παρ. 1 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας) θα είναι πάλι απαράδεκτη ως πρόωρη, γιατί ούτε και τότε θα έχει γίνει αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση, ενώ αν υποβληθεί η αίτηση μετά την πάροδο της προθεσμίας των δέκα (10) ημερών από την απαγγελία της απόφασης, θα είναι επίσης απαράδεκτη ως εκπρόθεσμη.

29. Η Κυβέρνηση αναφέρει ότι η γραμματική διατύπωση των ανωτέρω διατάξεων φαίνεται να οδηγεί σε ένα άτοπο, δηλαδή να είναι απαράδεκτη η αίτηση σχεδόν σε κάθε περίπτωση. Επαναλαμβάνει την ερμηνεία των εθνικών δικαστηρίων που, κατά τη γνώμη της, θεραπεύει αυτό το άτοπο (βλ. παραπάνω παρ. 18). Προσκομίζει την απόφαση 403/2004 του Τριμελούς Εφετείου Πατρών σε μια άλλη υπόθεση όπου το δικαστήριο υιοθέτησε την ίδια ερμηνεία. Η πρώτη αίτηση αποζημίωσης ήταν πρόωρη διότι κατατέθηκε προτού καταστεί αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση. Όμως, αυτό δεν στέρησε από τον προσφεύγοντα τα δικαιώμα να ζητήσει αποζημίωση για την κράτησή του, αφού στη συνέχεια κατέθεσε δεύτερη αίτηση με το ίδιο αίτημα. Η δεύτερη αίτηση υποβλήθηκε μετά το πέρας της προθεσμίας των δέκα (10) ημερών από την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση, ενώ ο προσφεύγων δεν ανέφερε στην εν λόγω αίτηση κάποιο λόγο ανώτερης βίας ή κάποιο ανυπέρβλητο κώλυμα.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

30. Τέλος, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το εθνικό νομικό πλαίσιο σχετικά με την αποζημίωση σε περίπτωση παράνομης κράτησης των αδίκως καταδικασθέντων ή προσωρινώς κρατηθέντων που τελικώς αθωώθηκαν, όπως έχει ερμηνευθεί από τη σχετική νομολογία των εθνικών δικαστηρίων, εγγυάται πλήρως την αποτελεσματική άσκηση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο. Θα πρέπει, όμως, ο ενδιαφερόμενος να επιδείξει την απαιτούμενη επιμέλεια και εγρήγορση. Καθώς ο προσφεύγων δεν εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο στην αποζημιωτική διαδικασία, όπως ήταν αναμενόμενο δεν γνώριζε τη νομολογία αυτή. Όμως, ένας μέσος επιμελής δικηγόρος θα τον είχε συμβουλέψει κατάλληλα εν προκειμένω. Ο προσφεύγων έτυχε δίκαιης δίκης, καθώς είχε την ευκαιρία να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματά του και να λάβει συγκεκριμένες απαντήσεις.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

(α) Γενικές αρχές

31. Όπως το Δικαστήριο έχει κρίνει στην υπόθεση *Γεωργιάδης κατά Ελλάδος* (29 Μαΐου 1997, παρ. 35-36, *Reports of Judgments and Decisions* 1997-III), διαφορά σχετικά με το δικαίωμα αποζημίωσης, που αναγνωρίζεται από το ελληνικό δίκαιο, σε περίπτωση κράτησης καταδικασθέντων ή προσωρινώς κρατηθέντων που τελικώς αθωώθηκαν αφορά δικαίωμα αστικής φύσεως (βλ. ενδεικτικά *Kurti κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 2507/02, 29 Μαΐου 2005, και *Δημητρέλλος κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 75483/01, 7 Απριλίου 2005).

32. Το άρθρο 6 παρ. 1 περιλαμβάνει «το δικαίωμα προσφυγής στη δικαιοσύνη», ειδικότερη πτυχή του οποίου αποτελεί το δικαίωμα πρόσβασης, δηλ. το δικαίωμα προσφυγής σε δικαστήριο επί διαφορών αστικής φύσεως (βλ. ενδεικτικά *Golder κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Φεβρουαρίου 1975, παρ. 35, Series A no. 18). Όσον αφορά την πρόσβαση σε δικαστήριο, το Δικαστήριο παραπέμπει στις γενικές αρχές που έχει διατυπώσει στις αποφάσεις *Zubac κατά Κροατίας* ([GC], αριθ. προσφυγής 40160/12, 5 Απριλίου 2018, παρ. 76-79) και *Lupeni Greek Catholic Parish κ.λπ. κατά Ρουμανίας* ([GC], αριθ. προσφυγής 76943/11, 29 Νοεμβρίου 2016, παρ. 84-90 και 116).

33. Ωστόσο, το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο δεν είναι απόλυτο, αλλά μπορεί να υπόκειται σε περιορισμούς, καθώς από τη φύση του απαιτεί ρύθμιση από το Κράτος, το οποίο μπορεί να επιλέγει τα μέσα που θα χρησιμοποιούνται για το σκοπό αυτό. Στο πλαίσιο της ρύθμισης αυτής, τα Συμβαλλόμενα Κράτη απολαμβάνουν ορισμένο περιθώριο εκτίμησης. Αν

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg και τελικός κριτής της τήρησης των απαιτήσεων της Σύμβασης, το Δικαστήριο δεν υποκαθιστά την κρίση των εθνικών αρχών με τη δική του εκτίμηση ως προς τη βέλτιστη πολιτική στον τομέα αυτό. Όμως, ένας περιορισμός δεν είναι συμβατός με το άρθρο 6 παρ. 1 της Σύμβασης εάν δεν επιδιώκει νόμιμο σκοπό και δεν υπάρχει εύλογη σχέση αναλογικότητας μεταξύ των μέσων που χρησιμοποιήθηκαν και του σκοπού που επιδιώχθηκε (βλ. τις προαναφερθείσες αποφάσεις *Zubac κατά Κροατίας* [GC], παρ. 78, και *Lupeni Greek Catholic Parish κ.λπ. κατά Ρουμανίας* [GC], παρ. 89).

34. Όσον αφορά την εφαρμογή νομοθετικών περιορισμών *ratione valoris* της πρόσβασης σε ανώτερα δικαστήρια, το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του τα παρακάτω κριτήρια: (i) κατά πόσον ο περιορισμός είναι προβλέψιμος, (ii) αν τις δυσμενείς συνέπειες σφαλμάτων κατά τη διαδικασία που οδήγησε στη στέρηση πρόσβασης του προσφεύγοντος σε ανώτατο δικαστήριο υπέστη ο προσφεύγων ή το καθ' ου Κράτος και (iii) κατά πόσον οι επίμαχοι περιορισμοί μπορεί να θεωρηθεί ότι χαρακτηρίζονται από μια «υπέρμετρα φορμαλιστική προσέγγιση» (βλ. την προαναφερθείσα απόφαση *Zubac κατά Κροατίας* [GC], παρ. 85, με τις εκεί αναφορές στη νομολογία).

35. Όσον αφορά την εκτίμηση καθενός από αυτά τα κριτήρια, το Δικαστήριο παραπέμπει στις σχετικές γενικές αρχές που έχει διατυπώσει την προαναφερθείσα απόφαση *Zubac κατά Κροατίας* [GC], παρ. 87-99).

(β) Εφαρμογή των παραπάνω αρχών στην παρούσα υπόθεση

36. Η διαφορά στην παρούσα υπόθεση, η οποία αναφέρεται στο δικαίωμα αποζημίωσης σε περίπτωση κράτησης καταδικασθέντων ή προσωρινώς κρατηθέντων που τελικώς αθωώθηκαν, αφορά αντικείμενο στο οποίο εφαρμόζονται οι εγγυήσεις του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης. Η παρούσα υπόθεση δεν αφορά τα κριτήρια παραδεκτού *ratione valoris* μιας αίτησης αναίρεσης ενώπιον του Αρείου Πάγου. Το Δικαστήριο θεωρεί, ωστόσο, ότι καθώς αφορά τους δικονομικούς κανόνες δικαστηρίου που κλήθηκε να κρίνει επί μιας υπόθεσης πρωτόδικα και σε τελικό βαθμό, στην παρούσα υπόθεση εφαρμόζονται ομοίως, τηρουμένων των αναλογιών, οι γενικές αρχές που διατυπώθηκαν στην προαναφερθείσα απόφαση *Zubac κατά Κροατίας* [GC] (παρ. 80-99).

37. Στην παρούσα υπόθεση, είναι αναγκαίο να ληφθεί υπόψη η χρονική αλληλουχία των πιο συναφών γεγονότων που περιγράφονται αναλυτικά στις παραπάνω παρ. 13-21. Το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης συνεδρίασε για να εκδικάσει την πρώτη αίτηση αποζημίωσης του

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
προσφεύγοντος και με την απόφασή του υπ' αριθ. 222/2013 ανέβαλε την υπόθεση μέχρις ότου καταστεί αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση. Στη συνέχεια απέρριψε ως απαράδεκτη τη δεύτερη αίτηση αποζημίωσης με το σκεπτικό ότι είχε κατατεθεί εκπρόθεσμα μετά την εκπνοή της δεκαήμερης προθεσμίας από την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση (βλ. παραπάνω παρ. 18). Έπειτα απέρριψε την πρώτη αίτηση αποζημίωσης ως απαράδεκτη με την αιτιολογία ότι είχε κατατεθεί πρόωρα, υιοθετώντας την ίδια ερμηνεία των νομικών διατάξεων και κρίνοντας ότι όταν κατατέθηκε η πρώτη αίτηση, η αθωωτική απόφαση δεν είχε καταστεί αμετάκλητη (βλ. παραπάνω παρ. 21).

38. Το Δικαστήριο δεν έχει λόγο να αμφισβητήσει ότι οι δικονομικές απαιτήσεις που πρέπει να τηρούνται κατά την κατάθεση αίτησης αποζημίωσης, όπως ερμηνεύονται από τα εθνικά δικαστήρια, αποσκοπούν να εξασφαλίσουν την ορθή απονομή δικαιοσύνης και ειδικότερα το σεβασμό της αρχής της ασφάλειας δικαίου. Όμως, το ζήτημα που τίθεται στη παρούσα υπόθεση είναι αν η εφαρμογή των δικονομικών κανόνων και η συγκεκριμένη συμπεριφορά των εθνικών δικαστηρίων, που οδήγησε στην απόρριψη των αιτήσεων αποζημίωσης του προσφεύγοντος ως απαράδεκτων, χαρακτηρίζονταν από αναλογικότητα προς τον επιδιωκόμενο σκοπό ή αντιθέτως έπλητταν τον πυρήνα του δικαιώματος του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1.

(i) Ως προς το αν ο περιορισμός ήταν προβλέψιμος

39. Όσον αφορά το πρώτο κριτήριο, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η γραμματική διατύπωση των εφαρμοστέων διατάξεων του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας δημιουργούσε αβεβαιότητα και ασάφεια ως προς τις προϋποθέσεις παραδεκτού μιας αίτησης αποζημίωσης. Το άρθρο 533 παρ. 1 ορίζει ποιοι δικαιούνται αποζημίωση, περιλαμβάνοντας τους κρατηθέντες με καταδικαστική απόφαση η οποία στη συνέχεια ανατράπηκε αμετάκλητα. Το άρθρο 536 παρ. 1 προβλέπει ότι το δικαστήριο που εξέδωσε την απόφαση για την υπόθεση αποφαινεται για το ζήτημα της αποζημίωσης με ιδιαίτερη ταυτόχρονη απόφαση. Το άρθρο 537 περαιτέρω προβλέπει ότι εκείνος που ζημιώθηκε μπορεί να υποβάλει και αργότερα την αίτησή του για αποζημίωση, μέσα σε ανατρεπτική προθεσμία δέκα (10) ημερών από την απαγγελία της απόφασης στο ακροατήριο. Από τις διατάξεις αυτές δεν είναι σαφές ότι η αίτηση μπορεί να κατατεθεί μόνον αφού η αθωωτική απόφαση καταστεί αμετάκλητη και εντός δέκα (10) ημερών αφοτου καταστεί αμετάκλητη.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

40. Το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης, στην υπ' αριθ. 59/2015 απόφασή του, ήταν υποχρεωμένο να λάβει υπόψη τη βούληση του νομοθέτη – ο οποίος ήθελε να μην παραβιάζεται το δικαίωμα αποζημίωσης αλλά και να μην επιδικάζεται αποζημίωση αν η αθωωτική απόφαση δεν είναι αμετάκλητη, ώστε να μη χρειάζονται αργότερα διαδικασίες κατά του αποζημιωθέντος για επιστροφή της αποζημίωσης σε περίπτωση μεταγενέστερης καταδίκης του – και να ερμηνεύσει αναλόγως τις σχετικές διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας. Έτσι, έκρινε ότι η αίτηση αποζημίωσης είναι παραδεκτή μόνον εάν κατατεθεί, σύμφωνα με το άρθρο 536 παρ. 1, αμέσως μετά την απαγγελία της αθωωτικής απόφασης και μόνον εφόσον η απόφαση είναι αμετάκλητη. Όσον αφορά αίτηση που κατατίθεται αργότερα, σύμφωνα με το άρθρο 537 παρ. 1, η δεκαήμερη προθεσμία αρχίζει από την ημερομηνία κατά την οποία η αθωωτική απόφαση κατέστη αμετάκλητη. Η Κυβέρνηση αναγνωρίζει ότι η γραμματική διατύπωση των ανωτέρω διατάξεων φαίνεται να οδηγεί σε ένα άτοπο, δηλαδή να είναι απαράδεκτη η αίτηση σχεδόν σε κάθε περίπτωση, αλλά υποστηρίζει ότι η ερμηνεία των διατάξεων από τα εθνικά δικαστήρια θεραπεύει αυτό το άτοπο. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να συμπεράνει στη βάση μίας και μόνο απόφασης εθνικού δικαστηρίου που προσκομίζει η Κυβέρνηση, η οποία είχε υιοθετήσει την ίδια ερμηνεία των εφαρμοστέων διατάξεων σε μια παρόμοια υπόθεση το 2004 (βλ. παραπάνω παρ. 29), ότι υφίσταται μια συνεπής δικαστική πρακτική την οποία ακολουθούν παγίως τα εθνικά δικαστήρια.

41. Όσον αφορά την προσβασιμότητα της σχετικής πρακτικής για τον προσφεύγοντα, ο οποίος δεν εκπροσωπήθηκε από δικηγόρο, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της Κυβέρνησης ότι ένας μέσος επιμελής δικηγόρος θα γνώριζε τη νομολογία των εθνικών δικαστηρίων και θα είχε συμβουλέψει κατάλληλα τον προσφεύγοντα. Ακόμα και αν ο προσφεύγων είχε λάβει νομικές συμβουλές, θα του ήταν πολύ δύσκολο – αν όχι αδύνατο – να διαπιστώσει, βάσει των συναφών νομικών διατάξεων και πρακτικής, ότι δεν πληρούσε τις δικονομικές προϋποθέσεις, ενόψει μάλιστα της απόφασης υπ' αριθ. 222/2013 του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης, το οποίο ανέβαλε την υπόθεση μέχρις ότου καταστεί αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση. Οι παραπάνω σκέψεις αρκούν για να συμπεράνει το Δικαστήριο ότι η διαδικασία που πρέπει να ακολουθείται για την κατάθεση αίτηση αποζημίωσης δεν ρυθμίζεται με συνεπή και προβλέψιμο τρόπο.

(ii) Ως προς το αν ο προσφεύγων υπέστη τις επιπτώσεις των σφαλμάτων που έγιναν στο πλαίσιο της διαδικασίας

- Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
42. Όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης, με την απόφασή του υπ' αριθ. 222/2013, οδήγησε τον προσφεύγοντα να πιστέψει ότι η πρώτη αίτηση αποζημίωσης πληρούσε τις δικονομικές προϋποθέσεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας και δεν έθετε ζήτημα παραδεκτού. Αντιθέτως, αφού η υπόθεση αναβλήθηκε μέχρι την ενδεχόμενη έκδοση απόφασης του Αρείου Πάγου, δόθηκε η εντύπωση στον προσφεύγοντα ότι η αίτησή του θα εξεταζόταν τότε επί της ουσίας. Επιπλέον, το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης απέρριψε ως απαράδεκτη την πρώτη αίτηση αποζημίωσης του προσφεύγοντος, που είχε κατατεθεί το 2013, μετά από περίπου δύο χρόνια, δηλ. σε χρόνο κατά τον οποίο δεν ήταν πλέον δυνατόν να τηρήσει αυτός τη δεκαήμερη προθεσμία.
43. Η Κυβέρνηση δεν εξηγεί γιατί χρειαζόταν να αναβάλουν τα εθνικά δικαστήρια τη συζήτηση της πρώτης αίτησης αποζημίωσης αφού εν τέλει η αίτηση απορρίφθηκε ως πρόωρη. Τα σφάλματα αυτά οφείλονται αποκλειστικά και αντικειμενικά στο δικαστήριο και όχι στον προσφεύγοντα. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να αποκλείσει ότι η προσέγγιση αυτή εμπόδισε τον προσφεύγοντα να αποφασίσει έγκαιρα τις επόμενες κινήσεις του μετά την απόρριψη αυτή ώστε να επιτύχει τη συζήτηση της αίτησής του επί της ουσίας. Εάν το δικαστήριο είχε απαντήσει έγκαιρα ότι η αίτησή του ήταν πρόωρη, μπορεί να είχε αποτραπεί η κατάσταση για την οποία παραπονείται. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν σαφές για τον προσφεύγοντα τι έπρεπε να κάνει για να συμμορφωθεί στις προϋποθέσεις παραδεκτού σύμφωνα με την ερμηνεία του δικαστηρίου.
44. Είναι γεγονός ότι η δεύτερη αίτηση του προσφεύγοντος απορρίφθηκε ως απαράδεκτη διότι είχε κατατεθεί εκπρόθεσμα ενώ η πρώτη διότι είχε ασκηθεί πρόωρα. Όμως, ο προσφεύγων είχε μια εύλογη προσδοκία ότι εκκρεμούσε απόφαση επί της ουσίας της αίτησής του (βλ. εξ αντιδιαστολής την προαναφερθείσα απόφαση *Zubac κατά Κροατίας* [GC], παρ. 121). Επιπλέον, το δικαστήριο, όταν έκρινε επί της δεύτερης αίτησης, δεν έλαβε υπόψη την πρώτη αίτηση, η οποία παρέμενε σε εκκρεμοδικία. Όσον αφορά την πρώτη αίτηση, ο προσφεύγων δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι δεν επέδειξε την αναγκαία επιμέλεια με τρόπο συμβατό με την εθνική νομοθεσία, η οποία ήταν ούτως ή άλλως ασαφής ως προς τις δικονομικές απαιτήσεις.
45. Το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί το επιχείρημα της Κυβέρνησης ότι ο προσφεύγων επέδειξε έλλειψη επιμέλειας. Ο προσφεύγων υποστηρίζει εν προκειμένω ότι το δικαστήριο τον αποθάρρυνε να καταθέσει την αίτησή του και δεν του έδωσε σαφή απάντηση σχετικά με τη δικάσιμο, ισχυρισμούς που δεν αντικρούει η Κυβέρνηση. Επιπλέον, ο προσφεύγων, παρόλο

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg που δεν πέτυχε την έκδοση απόφασης επί της πρώτης αίτησής του αφού πλέον η αθωωτική απόφαση κατέστη αμετάκλητη, επέμεινε στην υπόθεσή του και κατέθεσε δεύτερη αίτηση. Το έπραξε αυτό παρόλο που δεν διέθετε νομική εκπροσώπηση στην αποζημιωτική διαδικασία σε καμία από τις δύο αιτήσεις, γεγονός που μπορεί να τον δυσκόλεψε να προσανατολιστεί στη διαδικασία.

46. Συνεπώς, το απαράδεκτο των αιτήσεων δεν ήταν αποτέλεσμα σφάλματος για το οποίο ο προσφεύγων ήταν αντικειμενικά υπεύθυνος, αλλά το γεγονός ότι η υπόθεση του προσφεύγοντος τελικά δεν έτυχε δικαστικής κρίσης οφειλόταν σε σειρά παραλείψεων και ασαφειών για τις οποίες ευθύνονται τα εθνικά δικαστήρια (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *Cogić κατά Κροατίας*, αριθ. προσφυγής 1605/14, 8 Οκτωβρίου 2020, παρ. 40). Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Δικαστήριο κρίνει ότι ο προσφεύγων υπέστη τις δυσμενείς επιπτώσεις σφαλμάτων για τα οποία δεν ευθυνόταν ο ίδιος.

(iii) Ως προς το αν ο περιορισμός της πρόσβασης του προσφεύγοντος σε δικαστήριο χαρακτηρίζεται από μια υπέρμετρα φορμαλιστική προσέγγιση

47. Όσον αφορά τον τρόπο με τον οποίο εφαρμόστηκαν οι δικονομικές απαιτήσεις στην υπόθεση του προσφεύγοντος, το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι, αφού ανέβαλε την εκδίκαση της πρώτης αίτησης αποζημίωσης του προσφεύγοντος μέχρι να καταστεί αμετάκλητη η αθωωτική απόφαση, το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης απέρριψε τη δεύτερη αίτηση αποζημίωσης ως απαράδεκτη. Στη συνέχεια το δικαστήριο συζήτησε την πρώτη αίτηση αποζημίωσης, απορρίπτοντάς την ως απαράδεκτη διότι είχε κατατεθεί πρόωρα, βάσει μιας ερμηνείας των συγκεκριμένων διατάξεων που είχαν δημιουργήσει αβεβαιότητα και ασάφεια.

48. Κατά τη γνώμη του Δικαστηρίου, η εξέταση της υπόθεσης, συνολικά και ως προς τις συγκεκριμένες περιστάσεις, δείχνει ότι ο τρόπος με τον οποίο εφαρμόστηκαν οι διατάξεις του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας σχετικά με τις προϋποθέσεις κατάθεσης αίτησης αποζημίωσης χαρακτηρίζεται από μια υπέρμετρα φορμαλιστική προσέγγιση. Ενόψει της έλλειψης προβλεψιμότητας της σχετικής διαδικασίας (βλ. παραπάνω παρ. 39-41), σε συνδυασμό με την απόφαση αναβολής της διαδικασίας και τη μετέπειτα συμπεριφορά του δικαστηρίου, δεν ήταν δυνατόν να αναμένεται εύλογα από τον προσφεύγοντα να καταθέσει την αίτηση αποζημίωσής του εντός της απαιτούμενης προθεσμίας. Συνεπώς, οι δικονομικοί κανόνες έπαψαν να υπηρετούν τους σκοπούς της ασφάλειας δικαίου και της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και αποτέλεσαν πρόσκομμα στην εκδίκαση της υπόθεσης του διαδίκου επί της ουσίας (βλ.,

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
 τηρουμένων των αναλογιών, *Eşim κατά Τουρκίας*, αριθ. προσφυγής 59601/09, 17 Σεπτεμβρίου 2013, παρ. 25-26).

49. Επιπλέον, δεδομένου του δικαιοδοτικού ρόλου του Πενταμελούς Εφετείου Κρήτης επί αιτήσεων αποζημίωσης κρατηθέντων με καταδικαστική απόφαση η οποία στη συνέχεια ανατράπηκε, το Δικαστήριο δεν μπορεί να δεχθεί ότι η διαδικασία ενώπιον αυτού του δικαστηρίου πρέπει να είναι τόσο φορμαλιστική. Μάλιστα, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το Πενταμελές Εφετείο Κρήτης δεν επιλήφθηκε της υπόθεσης αφού την είχαν ήδη εξετάσει άλλα εθνικά δικαστήρια, αλλά κλήθηκε να κρίνει σε πρώτο και σε τελικό βαθμό. Επομένως, οι διαδικασίες εξέτασης της υπόθεσης ενώπιον αυτού του δικαστηρίου ήταν η πρώτη και η τελική (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *Σωτήρης και Νίκος Κούτρας ATTEE κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 39442/98, παρ. 22, ECHR 2000-XII).

50. Ενόψει των παραπάνω κριτηρίων και των περιστάσεων της υπόθεσης, ο τρόπος με τον οποίο οι αιτήσεις αποζημίωσης του προσφεύγοντος απορρίφθηκαν ως απαράδεκτες τον εμπόδισαν να επιτύχει την εκδίκαση του αποζημιωτικού αιτήματός του και συνιστούν δυσανάλογο βάρος που θίγει τον πυρήνα του δικαιώματος του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1.

51. Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης.

II. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 ΠΑΡ. 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΛΟΓΩ ΤΗΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΟΙΝΙΚΗΣ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑΣ

52. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι η διάρκεια της πρωτοβάθμιας ποινικής διαδικασίας ήταν ασυμβίβαστη με την απαίτηση για εκδίκαση της υπόθεσης σε εύλογο χρόνο, κατά την έννοια του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης, το οποίο προβλέπει σχετικά:

«1. Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή... εντός λογικής προθεσμίας υπό... δικαστηρίου... επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως...»

A. Επί του παραδεκτού

53. Παρατηρώντας ότι το παράπονο αυτό δεν είναι προδήλως αβάσιμο κατά την έννοια του άρθρου 35 της Σύμβασης και ότι δεν είναι απαράδεκτο για κάποιον άλλο λόγο, το Δικαστήριο το κηρύσσει παραδεκτό.

B. Επί της ουσίας

1. Οι ισχυρισμοί των διαδίκων

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

54. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η πρωτοβάθμια ποινική διαδικασία άρχισε στις 4 Αυγούστου 2004, όταν ανακαλύφθηκε η φυτεία, και διήρκεσε περίπου 7,5 χρόνια μέχρι τις 1 Νοεμβρίου 2011, όταν καταδικάστηκε. Ισχυρίζεται ότι η εκδίκαση της υπόθεσής του αναβλήθηκε κατ' επανάληψη και ότι οι νέες δικάσιμοι ορίζονταν σε ημερομηνίες που απείχαν πολύ από τις αρχικές. Το δικαστήριο ήταν επίσης υπεύθυνο για την καθυστέρηση της ποινικής διαδικασίας διότι η καθυστέρηση αυτή συνδεόταν με τη μη δίκαιη διεξαγωγή της διαδικασίας. Προσθέτει ότι η προσωπική και επαγγελματική του ζωή καταστράφηκε και ότι έχει αποκτήσει προβλήματα ψυχικής υγείας.

55. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας πρέπει να αξιολογηθεί χωριστά για κάθε στάδιο της διαδικασίας. Το πρώτο στάδιο άρχισε με την απολογία του προσφεύγοντος ως κατηγορούμενου στις 20 Ιανουαρίου 2006 και έληξε στη δικάσιμο της 15ης Δεκεμβρίου 2006. Μεταξύ των δύο ημερομηνιών παρήλθε χρονικό διάστημα ένδεκα (11) μηνών, το οποίο κρίνεται απολύτως εύλογο. Η εκδίκαση της υπόθεσης σε πρώτο βαθμό διήρκεσε τέσσερα (4) χρόνια και δέκα (10) μήνες, από τις 15 Δεκεμβρίου 2006 μέχρι τις 1 Νοεμβρίου 2011, οπότε και εκδόθηκε η υπ' αριθ. καταδικαστική 867/2011 απόφαση. Από το χρόνο αυτό πρέπει να αφαιρεθούν ορισμένες περιόδους οι οποίες αποδίδονται στη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και όχι των δικαστικών αρχών: από τις 15 Δεκεμβρίου 2006 μέχρι τις 21 Σεπτεμβρίου 2007 (εννέα μήνες) και από τις 14 Μαΐου 2010 μέχρι τις 21 Ιανουαρίου 2011 (οκτώ μήνες), οπότε η διαδικασία αναβλήθηκε λόγω προσωπικού κωλύματος και αποχής αντίστοιχα του συνηγόρου υπεράσπισης του προσφεύγοντος, και από τις 21 Ιανουαρίου 2011 μέχρι τις 21 Οκτωβρίου 2011 (εννέα μήνες), οπότε δόθηκε αναβολή λόγω πανελλαδικής αποχής των δικηγόρων. Λαμβανομένης υπόψη της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της ανάγκης εξέτασης μαρτύρων, καθώς και των καθυστερήσεων που αποδίδονται στη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, η διάρκεια της διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική.

2. Η εκτίμηση του Δικαστηρίου

56. Σύμφωνα με την πάγια τη νομολογία του Δικαστηρίου, ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται ανάλογα με τις συγκεκριμένες περιστάσεις της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη ορισμένων κριτηρίων, ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών, καθώς και της σημασίας του τι διακυβεύετο για τον προσφεύγοντα στη συγκεκριμένη υπόθεση (βλ.

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
 ενδεικτικά την προαναφερθείσα απόφαση *Lupeni Greek Catholic Parish κ.λπ. κατά Ρουμανίας* [GC], παρ. 143, και *Μιχελιουδάκης κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 54447/10, 3 Απριλίου 2012, παρ. 42-43).

57. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι στις ποινικές υποθέσεις, ο «εύλογος χρόνος» του άρθρου 6 παρ. 1 αρχίζει μόλις «κατηγορηθεί» ο ενδιαφερόμενος. Αυτό μπορεί να συμβεί σε ημερομηνία προτού η υπόθεση αχθεί προς εκδίκαση στο δικαστήριο, όπως η ημερομηνία σύλληψης, η ημερομηνία επίσημης ενημέρωσης του ενδιαφερομένου ότι πρόκειται να διωχθεί ποινικά, ή η ημερομηνία έναρξης της προανάκρισης. Για τους σκοπούς του άρθρου 6 παρ. 1, «κατηγορία» σημαίνει «επίσημη ενημέρωση ενός ατόμου από την αρμόδια αρχή ότι υφίσταται ισχυρισμός ότι διέπραξε έγκλημα». Ο ορισμός αυτός αντιστοιχεί επίσης στο κριτήριο αν «η κατάσταση του [υπόπτου] έχει επηρεαστεί σημαντικά» (βλ. ενδεικτικά *Simeonovi κατά Βουλγαρίας* [GC], αριθ. προσφυγής 21980/04, 12 Μαΐου 2017, παρ. 110).

58. Στην παρούσα υπόθεση, η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε με την απολογία του προσφεύγοντος ως κατηγορουμένου ενώπιον του ανακριτή στις 20 Ιανουαρίου 2006 (βλ. παραπάνω παρ. 6) και έληξε στις 1 Νοεμβρίου 2011, οπότε και εκδόθηκε η πρωτόδικη απόφαση (βλ. παραπάνω παρ. 11). Συνεπώς, η διαδικασία διήρκεσε πάνω από πέντε (5) έτη και εννέα (9) μήνες για ένα βαθμό δικαιοδοσίας. Το Δικαστήριο αναγνωρίζει ότι η υπόθεση χαρακτηριζόταν από ορισμένο βαθμό πολυπλοκότητας λόγω του αριθμού των μαρτύρων και υπόπτων. Όμως, δεν μπορεί να δεχθεί ότι η πολυπλοκότητα ήταν τέτοια ώστε να δικαιολογεί από μόνη της τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας.

59. Το Δικαστήριο συμφωνεί με την Κυβέρνηση ότι οι αναβολές που ζήτησε ο προσφεύγων στις 15 Δεκεμβρίου 2006 (καθυστέρηση περίπου εννέα (9) μηνών), στις 21 Ιανουαρίου 2011 (καθυστέρηση περίπου οκτώ (8) μηνών) και στις 21 Οκτωβρίου 2011 (καθυστέρηση εννέα (9) μηνών λόγω πανελλαδικής αποχής των δικηγόρων) (βλ. *Παπαγεωργίου κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 24628/94, 22 Οκτωβρίου 1997, παρ. 47 in fine) δεν μπορούν να αποδοθούν στις αρχές.

60. Όσον αφορά τη συμπεριφορά των δικαστικών αρχών, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η εκδίκαση της υπόθεσης αναβλήθηκε τέσσερις φορές από το δικαστήριο: από τις 22 Οκτωβρίου 2007 μέχρι τις 13 Ιουνίου 2008 (περίπου οκτώ (8) μήνες) λόγω τήρησης του ωραρίου της γραμματέως και αμέσως μετά από τις 13 Ιουνίου 2008 μέχρι τις 13 Φεβρουαρίου 2009 (άλλοι οκτώ (8) μήνες) λόγω απεργίας της γραμματέως. Μετά από τέσσερις ημέρες, στις

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
 17 Φεβρουαρίου 2007, αναβλήθηκε για τις 4 Δεκεμβρίου 2009 (περίπου δέκα (10) μήνες) για κρείσσονες αποδείξεις. Αμέσως μετά, στις 4 Δεκεμβρίου 2009 αναβλήθηκε για τις 14 Μαΐου 2010 (περίπου πέντε (5) μήνες) λόγω τήρησης του ωραρίου της γραμματέως.

61. Ακόμα και αν από τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας (πέντε (5) χρόνια και εννέα (9) μήνες) αφαιρεθεί η συνολική περίοδος δύο (2) ετών και δύο (2) μηνών που δεν μπορεί να αποδοθεί στις αρχές (βλ. παραπάνω παρ. 59), η διάρκεια της διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί εύλογη. Επιπλέον, δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι το δικαστήριο αναζήτησε πιθανούς τρόπους σύντμησης των καθυστερήσεων λόγω των αναβολών, π.χ. εξετάζοντας αν οι περιστάσεις και οι λόγοι των αναβολών επέτρεπαν τον προσδιορισμό συντομότερων δικασίμων (βλ. ενδεικτικά *Gančo κατά Λιθουανίας* (Επιτροπή), αριθ. προσφυγής 42168/19, 13 Ιουλίου 2021, παρ. 34). Τέλος, στην παρούσα υπόθεση πρέπει να ληφθούν ιδιαίτερα υπόψη η φύση των ισχυρισμών που εκκρεμούσαν κατά του προσφεύγοντος, ο ποινικός χαρακτήρας της διαδικασίας και η επιμέλεια που απαιτείται σε τέτοιες υποθέσεις (βλ., τηρουμένων των αναλογιών, *Αρέστη Χαραλάμπους κατά Κύπρου*, αριθ. προσφυγής 43151/04, 19 Ιουλίου 2007, παρ. 45-47).

62. Ως εκ τούτου, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης όσον αφορά τη διάρκεια της πρωτοβάθμιας ποινικής διαδικασίας κατά του προσφεύγοντος.

III. ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 ΠΑΡ. 5 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

63. Τέλος, ο προσφεύγων παραπονείται βάσει του άρθρου 5 παρ. 5 της Σύμβασης ότι δεν έλαβε αποζημίωση για την κράτησή του παρόλο που αθωώθηκε. Η διάταξη αυτή προβλέπει τα εξής:

«Παν πρόσωπον θύμα συλλήψεως ή κρατήσεως υπό συνθήκας αντιθέτους προς τας ανωτέρω διατάξεις έχει δικαίωμα επανορθώσεως.»

Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι, για να έχει εφαρμογή το άρθρο 5 παρ. 5, η στέρηση της ελευθερίας πρέπει να έλαβε χώρα υπό συνθήκες αντίθετες προς τις παρ. 1, 2, 3 ή 4 (βλ. ενδεικτικά *Wassink κατά Ολλανδίας*, 27 Σεπτεμβρίου 1990, παρ. 38, Series A no. 185-A). Συνεπώς, το δικαίωμα αποζημίωσης της παρ. 5 προϋποθέτει να διαπιστωθεί παραβίαση μίας από τις άλλες παραγράφους, είτε από εθνική αρχή είτε από τα όργανα της Σύμβασης.

64. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι δεν προκύπτει από τις παρατηρήσεις των διαδίκων ότι η κράτηση του προσφεύγοντος υπήρξε παράνομη ή αντίθετη για άλλο λόγο προς τις πρώτες τέσσερις παραγράφους του άρθρου 5. Ο προσφεύγων καταδικάστηκε σε πρώτο βαθμό αλλά

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
αθώωθηκε σε δεύτερο με το σκεπτικό ότι δεν είχε διαπράξει το έγκλημα που του αποδιδόταν. Υπό τις περιστάσεις αυτές, οι εγγυήσεις του άρθρου 5 παρ. 5 της Σύμβασης δεν εφαρμόζονται στην παρούσα υπόθεση (βλ. *Kabali κατά Ελλάδος*, αριθ. προσφυγής 28606/05, 31 Ιουλίου 2008, παρ. 23). Ως εκ τούτου, το παράπονο είναι ασυμβίβαστο *ratione materiae* με τις διατάξεις της Σύμβασης, κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 3(α) της Σύμβασης, και πρέπει να απορριφθεί σύμφωνα με το άρθρο 35 παρ. 4.

IV. ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

65. Το άρθρο 41 της Σύμβασης προβλέπει τα εξής:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Αποζημίωση

66. Ο προσφεύγων ζητά αποζημίωση λόγω της υλικής βλάβης που υπέστη από διαφυγόντα εισοδήματα καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας. Επισημαίνει ότι αφότου ασκήθηκε ποινική δίωξη εναντίον του, αδυνατούσε να βιοποριστεί ως κτηνοτρόφος και έμεινε άνεργος. Τα 400 ζώα του, συνολικής αξίας 120.000 ευρώ, του απέφεραν ετήσια καθαρά κέρδη 80.000 ευρώ. Επίσης, αναγκάστηκε να δανειστεί 73.000 ευρώ για να καλύψει τα έξοδα της οικογένειάς του. Κατά τη διάρκεια της φυλάκισής του δαπάνησε συνολικά 12.500 ευρώ. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι η δικαστική διαδικασία ήταν η αιτία του διαζυγίου του και ότι αναγκάστηκε να καταβάλει διατροφή ύψους 2.435 ευρώ το μήνα, δηλ. συνολικά 292.200 ευρώ για δέκα χρόνια. Για τους λόγους αυτούς, αιτείται ποσό 2.452.200 ευρώ ως αποζημίωση λόγω της υλικής βλάβης που υπέστη από διαφυγόντα κέρδη, απώλεια ετήσιου εισοδήματος και έξοδα διατροφής της οικογένειάς του.

67. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται αιτιώδης σχέση μεταξύ των προβαλλόμενων παραβιάσεων και της υποτιθέμενης ζημίας, και ότι οι απαιτήσεις του προσφεύγοντος είναι αόριστες.

68. Όσον αφορά την αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι στερήθηκε το θεμελιώδες δικαίωμα της ελευθερίας και ότι η άδικη κράτησή του προκάλεσε βλάβη στην ψυχική του υγεία, για την οποία χρειάστηκε μακροχρόνια περίθαλψη. Επί μία δεκαετία στιγματίστηκε ως εγκληματίας και απομονώθηκε από τον περίγυρό του. Τα έξι

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
παιδιά του υπέστησαν ψυχικό τραύμα, καθώς ήταν αναγκασμένα να εξηγούν σε τρίτους ότι ο πατέρας τους δεν είναι εγκληματίας. Για τους λόγους αυτούς, ζητά συνολικά 9.150.000 ευρώ ως αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης.

69. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά είναι υπερβολικά και αδικαιολόγητα, ενώ δεν επιβεβαιώνονται με αναφορές σε συγκεκριμένες επιπτώσεις που αποδεδειγμένα υπέστη ο προσφεύγων λόγω των παραβιάσεων. Επιπλέον, ισχυρίζεται ότι τυχόν διαπίστωση παραβίασης θα συνιστά επαρκή δίκαιη ικανοποίηση.

70. Ο προσφεύγων δεν τεκμηριώνει το ποσό που αιτείται ως αποζημίωση λόγω υλικής βλάβης. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο απορρίπτει αυτό το αίτημα. Όμως, ο προσφεύγων πρέπει να υπέστη ηθική βλάβη λόγω των παραβιάσεων του άρθρου 6 παρ. 1. Κάνοντας την εκτίμησή του κατά δίκαιη κρίση σύμφωνα με το άρθρο 41, το Δικαστήριο επιδικάζει στον προσφεύγοντα 16.500 ευρώ ως αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης και για τις δύο παραβιάσεις, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό.

Β. Δικαστικά έξοδα

71. Ο προσφεύγων ζητά 22.500 ευρώ για τις αμοιβές των συνηγόρων του στο πλαίσιο της ποινικής διαδικασίας. Επίσης, ζητά 500 ευρώ για τα δικαστικά έξοδα που υποχρεώθηκε να καταβάλει λόγω της απόρριψης των αιτήσεων αποζημίωσης. Επισυνάπτει το σχετικό παραστατικό οφειλής 500 ευρώ για δικαστικά έξοδα προς την αρμόδια φορολογική αρχή.

72. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι τα αιτούμενα ποσά δεν συνοδεύονται από αποδείξεις ή σχετικά παραστατικά.

73. Σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, δικαστικά έξοδα επιδικάζονται στον προσφεύγοντα μόνο στο βαθμό που αποδεικνύεται ότι ήταν πραγματικά, αναγκαία και εύλογα. Στην παρούσα υπόθεση, έχοντας υπόψη τα έγγραφα που του τέθηκαν υπόψη και τα παραπάνω κριτήρια, το Δικαστήριο θεωρεί εύλογο να επιδικάσει ποσό 500 ευρώ για δικαστικά έξοδα στο πλαίσιο της εθνικής διαδικασίας, συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί ο προσφεύγων.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

74. Το Δικαστήριο θεωρεί αρμόζον οι τόκοι υπερημερίας να υπολογίζονται με βάση το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας συν 3 εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΩΤΕΡΩ ΛΟΓΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg

1. *Κηρύσσει* παραδεκτά τα παράπονα βάσει του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης σχετικά με την πρόσβαση σε δικαστήριο και τη διάρκεια της ποινικής διαδικασίας και απαράδεκτη την υπόλοιπη προσφυγή,
2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης λόγω παραβίασης του δικαιώματος του προσφεύγοντος για πρόσβαση σε δικαστήριο,
3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 παρ. 1 της Σύμβασης λόγω της διάρκειας της ποινικής διαδικασίας κατά του προσφεύγοντος,
4. *Αποφασίζει*:
 - (α) ότι το καθ' ου Κράτος οφείλει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών αφότου η παρούσα απόφαση καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 παρ. 2 της Σύμβασης, τα παρακάτω ποσά:
 - (i) €16.500 (δέκα έξι χιλιάδες πεντακόσια ευρώ), συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί το ποσό αυτό, ως αποζημίωση λόγω ηθικής βλάβης,
 - (ii) €500 (πεντακόσια ευρώ), συν τους φόρους με τους οποίους μπορεί να επιβαρυνθεί ο προσφεύγων, για δικαστικά έξοδα,
 - (β) ότι από τη λήξη της προαναφερθείσας τρίμηνης προθεσμίας και μέχρι την εξόφληση θα πληρώνεται απλός τόκος επί των ανωτέρω ποσών, ο οποίος θα υπολογίζεται με βάση το επιτόκιο οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας κατά την περίοδο υπερημερίας συν τρεις εκατοστιαίες μονάδες,
5. *Απορρίπτει* τις υπόλοιπες αξιώσεις του προσφεύγοντος για δίκαιη ικανοποίηση.

Συντάχθηκε στα Αγγλικά και κοινοποιήθηκε γραπτώς στις 17 Νοεμβρίου 2022 σύμφωνα με το άρθρο 77 παρ. 2 και 3 του Κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)
Renata Degener
Γραμματέας

(υπογραφή)
Marko Bošnjak
Πρόεδρος

Σύνολο σελίδων εγγράφου που μεταφράστηκε: 17

Σύνολο σελίδων μετάφρασης: 25

Επίσημη μετάφραση ως προς την πιστή και ακριβή απόδοση του περιεχομένου χωρίς μεταβολές εκ του πρωτοτύπου από την αγγλική γλώσσα στην ελληνική γλώσσα

ΕΠΙΣΗΜΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Μοναδικός Σειριακός Αριθμός: sMKPe7sWMcxdHJ1qoYZchg
Αθήνα, 10 Ιανουαρίου 2023

Μπελεκούκας Βασίλειος, Πιστοποιημένος Μεταφραστής Υπουργείου Εξωτερικών
Α.Μ. 088